

על דומשבור

סמואל בקט — בחאן

בחירתה של הבמאית מיכל גוכר רין (המהגרים, "בדמיונימיה") ל העלות על בימת החאן את הרומן "מארסייה וקאמייה" של סמואל בקט מעמיקה את אחד מכיווני האמנות הים של עבודת החאן.

הרומן — סיפור המעשה יהיו "היסע" של שני אנשים — מארסייה וקאמייה — הניצויים בנקודה מסוי ימות של "סוף החיים", והמחליטים, אחרי שנות התלבטות ארוכות "לצאת", לא ברור לאן, לא ברור לשם מה ולמה. הדרך, הנמשכת ימים אחדים, אינה מיובילה אתם לשום מקום. למרות כל התהליכות הפוקרות אותם, אין הם עוזבים את הדרך קום שטענו המחילו ובו הם ניצאים את עצמם בסוף "ההיסע".

במקום ההתקדמות הפזיזת שאינה מושגת — מבהירים השניים לעצמם כל מה שקשר אותם זה לזה ול החיים, מה קשר אותם לשעית היום המתחלפות, לגשם, להפציהם. את אט הולכים הקשרים וניתקים אחד לאחד והם מסירים ומשליכים מעליהם חפץ אחר חפץ.

במהוה "מארסייה וקאמייה", שהי צגותיו הראשונות יועלו באמצע חודש מארס, משתתכים שבעה משח" קני החאן: ששון גבאי (מארסייה), אבינעם מורחיים (קאמייה), אהרן רון אלמוג (המספר; ואט), וכן נטע פלוצקי, שלום קינן, אורי אברהמי, דני מוג'ה.